

ΤΑ ΥΠΟ ΤΟΥ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1950 ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ

Κύριοι ἑταῖροι,

Ὅπως καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, οὕτω καὶ κατὰ διαρρεῦσαν, τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς ἡμετέρας Ἑταιρείας ἰδιαιτέραν κατέβαλε προσπάθειαν πρὸς δημοσίευσιν τοῦ εἰκοστοῦ τόμου τῆς Ἑπετηρίδος της, τοῦθ' ὅπερ καὶ κατώρθωσε, παρὰ πάσας τὰς παρουσιασθείσας δυσκολίας, χάρις εἰς τε τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Παγκείου Ἐπιτροπῆς, τοῦ δήμου Ἀθηναίων καὶ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, δι' ἣν ἐπικουρίαν ἡ Ἑταιρεία θερμῶς εὐχαριστεῖ τὰ εἰρημένα ἰδρύματα καὶ τὸν δῆμον Ἀθηναίων.

Ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἡ δημοσίευσις τοῦ τόμου τούτου, οὕτινος ἡ τιμὴ ἠυξήθη ἕνεκα τῆς μεγάλης ὑπερτιμῆσεως τοῦ τυπογραφικοῦ χάρτου καὶ τῶν τυπωτικῶν, ἐβράδυνε πῶς, τοῦτο δὲ προῆλθε λόγῳ τῆς δυσχερείας προμηθείας τοῦ χάρτου.

Κατὰ τὴν τρίτην Ἀπριλίον ἐ.ἔ. συγκροτεῖται ἐν Παλέρμῳ τῆς Σικελίας, τὸ ὄγδοον διεθνὲς Βυζαντινολογικὸν συνέδριον, εἰς τὸ ὅποιον, κληθεῖσα, θὰ μετάρχη καὶ ἡ ἡμετέρα Ἑταιρεία ἀποστέλλουσα ὡς ἀντιπρόσωπόν της τὸν γενικὸν γραμματέα της κύριον Φαίδωνα Κουκουλέν, ὅστις θὰ κάμῃ καὶ σχετικὴν ἀνακοίνωσιν.

Ἡ Ἑταιρεία ἡμῶν διὰ τοῦ κυρίου Προέδρου καὶ τοῦ γενικοῦ Γραμματέως της εὐχαρίστως μετέσχε τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ὀγδοηκονταετηρίδος τοῦ γεραροῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ, τὰ δέοντα εὐχηθεῖσα, διὰ γράμματος δὲ συνεχάρη καὶ τὸν ἐπίτιμον ἑταῖρον αὐτῆς καθηγητὴν Henri Grégoire τὴν τεσσαρακονταετηρίδα τῆς καθηγεσίας του ἑορτάζοντα.

Ἡ ἀδυσώπητος καὶ βάσκανος μοῖρα ἐπληξε καὶ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος τὴν Ἑταιρείαν ἡμῶν ἀποσπάσασα ἐκ τῶν κόλπων της ἐκλεκτὰ καὶ προσφιλῆ μέλη της.

Οὕτως ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἰωνιότητα ὁ ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Συμβουλίου της ἀείμνηστος Μιχαὴλ Βολονάκις.

Οὗτος, ἀνήκων εἰς τὴν γενεὰν τῶν μαθητῶν τοῦ ἀοιδίμου Κωνσταντίνου Κόντου, ἥτις ἐμελέτησε καὶ κατενόησε τὴν ἀξίαν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων

καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀμφιλαφοῦς παιδείας κάτοχος πολυτίμους παρέσχεν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ὑπηρεσίας ὡς γυμνασιάρχης ἐν Κύπρῳ, καὶ εἶτα ἐν Ἀθήναις καὶ ὡς γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Οὐδ' ὑπῆρξε μικροτέρα ἢ συμβολὴ του εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς φοιτήσης νεολαίας διὰ τῆς ἀπὸ τῆς Πανεπιστημιακῆς ἑδρας εὐδοκίμου διδασκαλίας του. Καίτοι ὁ ἀείμνηστος κατηνάλισκε μέγα μέρος τῆς δραστηριότητός του δι' ἐθνικοὺς ἀγῶνας καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Δωδεκανήσου, δι' ἣν μακρὰς καὶ ἐπιμόνους κατέβαλλε προσπάθειάς, καὶ ἦν ἠιὸς νὰ ἴδῃ ἐλευθέραν, εὗρισκεν ἐν τούτοις εὐκαιρίαν νὰ καταγίνεται καὶ μὲ ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, ὧν καρποὶ πρόκεινται διάφορα ἐπιστημονικὰ αὐτοῦ ἔργα. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν τὸ ἔργον του περὶ τῆς Σαλαμῖνος τῆς Κύπρου διὰ τῶν αἰώνων, τὴν μελέτην του περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, τὴν εἰς τρίτην ἐπηνυξημένην ἔκδοσιν δημοσιευθεῖσαν ἀγωγὴν τοῦ πολίτου, τὸ Ἀγγλιστὶ ἐκδοθὲν βιβλίον του ὑπὸ τὸν τίτλον *The Island of Roses and her eleven Sisters, or the Dodecanese* καὶ τὸ τελευταῖον ἔργον του, ἥτοι τὴν Βυζαντινὴν ἱστορίαν, ἣτις ἀποτελεῖ τμήμα τῆς παγκοσμίου ἱστορίας του, ἣν εἶχε συγγράψῃ καὶ τὴν δημοσίευσιν τῆς ὁποίας δὲν ἠτύχησε νὰ ἴδῃ.

Ἡ ἡμετέρα Ἑταιρεία ἀγῆρω θὰ διατηρήσῃ ἀνάμνησιν τοῦ φιλοπάτριδος ἀνδρός, τοῦ εὐσυνειδήτου ἐπιστήμονος καὶ τοῦ ἀγαθοῦ συνεργάτου.

Πολύτιμος ἐταῖρος, ὁ Βασίλειος Φάβης, ἐξέλιπε τῆς συγγενείας ἡμῶν. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ὡς ἐκπαιδευτικὸς λειτουργός, ἐπὶ μακρὰ ἔτη συντάκτης τοῦ ἱστορικοῦ λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τέλος ὡς Πανεπιστημιακὸς διδάσκαλος παρέσχε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν πολιτείαν καὶ τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν, οὐχὶ μικροτέρας δὲ καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην. Πρῶτος τὸν χαρακτῆρα καὶ ἀμνησίκας, μὴ τυχόν, δυστυχῶς, ὡς ἄλλοι, ἐγκαίρως τῆς προστασίας τῶν ἰσχυρῶν, κατώρθωσε διὰ τῆς ἱκανότητός του νὰ ὑπερπηδήσῃ πάντα τὰ παρουσιασθέντα ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν συνεχῇ καὶ πολλὰ, καὶ νὰ ἀναδειχθῇ ἐν τῇ χορείᾳ τῶν Ἑλλήνων ἐπιστημόνων διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ ὀξυνοίας του καὶ τῆς βαθείας γνώσεως τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ τοῦ Ἑλληνος καθ' ὅλου λόγου. Γνώμονα κατὰ πάντα τὸν ἐπιστημονικόν του βίον. ἔσχε τὴν ἀγάπην του πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὴν πίστιν του πρὸς τὴν παράδοσιν, ἀρετάς, ἃς διακρίνει τις δι' ὅλων τῶν ἐπιστημονικῶν του ἔργων.

Πεπεισμένος ὅτι, ἵνα τις εἶναι ἄξιος τοῦ ὀνόματός του ἐπιστήμων ἔπρεπε νὰ ἔχῃ εὐρείαν γνῶσιν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, νὰ θεωρῇ δὲ ὡς ἐνιαῖον καὶ ἀδιάσπαστον ὅλον τὴν ἱστορίαν καὶ ἐξέλιξιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ συνέγραφε τὰς μελέτας του, ἃς διακρίνει πρωτοτυπία καὶ δι' ὧν πάντοτε προσέφερε νέον τι.

Πολλοὶ τῶν διατριβῶν του ἀναφέρονται εἰς ζητήματα γλωσσικὰ μὲ τὴν

ἀρχαίαν, τὴν Βυζαντινὴν καὶ νεοελληνικὴν περίοδον σχετιζόμενα, ἔναι δὲ καὶ μὲ θέματα ἰδιαιτέρως τὰς Βυζαντινὰς σπουδὰς ἐνδιαφέροντα ὥς εἶναι αἱ ἐπανειλημμένοι συμβολαὶ τοῦ εἰς τὸν Ἡσύχιον, τὸ κατὰ τὴν Βυζαντινὴν περίοδον κατὰ τὴν μνηστειάν ὑπὸ τοῦ μνηστήρος διδόμενον φίλημα ὥς καὶ ἡ διὰ τὸ ἀκάπνιστον μέλι μελέτη του.

Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Βασιλείου Φάβη ἡ ἡμετέρα Ἑταιρεία ἀπώλεσε ἐκλεκτὸν συνεργάτην καὶ ἡ ἐπιστήμη ὁτρηρὸν θεράποντα.

Μετὰ τὸν Βολονάκιν καὶ τὸν Φάβην ἔσχομεν τὸ ἀτύχημα νὰ χάσωμεν καὶ τὸν ἐν Κύπρῳ ἀντεπεστέλλοντα ἡμῶν ἑταῖρον ἀείμνηστον Λοῖζον Φιλίππου, ἄνδρα ὅστις σημαντικωτάτας παρέσχεν ὑπηρεσίας εἰς τὴν γενέτειράν του νῆσον μετέχων ἐκ τῶν πρώτων εἰς πᾶσαν ἐν αὐτῇ ἐθνικὴν, κοινωνικὴν καὶ ἐκπαιδευτικὴν κίνησιν. Οὐδ' ὑπῆρξε μικρότερα ἢ ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης συμβολή του. Διὰ τοῦ περιοδικοῦ του Πάφος, ὅπερ ἐπὶ δεκαετίαν ἐξέδιδε καὶ ἐν ᾧ, πλὴν ἄλλων, ἐδημοσίευσεν διάφορα ἱστορικὰ καὶ ἀρχαιολογικὰ ἄρθρα περὶ Κύπρου, καὶ ἰδίᾳ τῆς Πάφου, προήγαγε τὰς περὶ τὴν Κύπρον μελέτας. Ἀξιόλογος εἶναι ἡ εἰς δύο τόμους περὶ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν Κύπρῳ ἐπὶ Τουρκοκρατίας δημοσιευθεῖσα μελέτη του, συμπλήρωμα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ βραβευθεῖσα καὶ μὴ δημοσιευθεῖσα, δυστυχῶς, ἐτέρα διατριβή του περὶ τῆς ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Εἰς τὰ ἔργα ταῦτα δέον νὰ προστεθῇ ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθεὶς ὁδηγὸς τῆς Πάφου καὶ ἡ ἱστορία τῆς μονῆς Χρυσορρογιατίσσης, ἵνα ἄλλα μικρότερα ἔργα του παραλίπωμεν.

Ὁ μεταστὰς ὑπῆρξεν εἰς τῶν πνευματικωτέρων ἀνδρῶν τῆς Κύπρου ἀξιολόγους εἰς τὴν πατρίδα του προσεγγκὼν ὑπηρεσίας, δι' ἣ ἀπώλειά του ἐπὶ μακρὸν θὰ εἶναι αἰσθητὴ ἐν Κύπρῳ.

Υἱὸς τοῦ ἐπὶ ἔτη διατελέσαντος προέδρου τῆς ἡμετέρας Ἑταιρείας, ἀειμνήστου Παναγιώτου Καλογεροπούλλου, ὁ Διονύσιος Καλογερόπουλλος, ἀνὴρ ἀγαθὸς μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολουθῶν τὸ ἔργον αὐτῆς καὶ προθύμως πάνυ τὴν προσωπικὴν του προσφέρων συμβολὴν ὥς μέλος τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς, ἀνὴρ μετὰ ζήλου θεραπεύσας τὴν ἐπιστήμην καὶ διαφόρους δημοσιεύσας μελέτας τὰς ὁποίας διακρίνει πλουσία βιβλιογραφία, προώρως ἐξέλιπε τὸν βίον ἄφατον λύπην προξενήσας εἰς τοὺς γνωρίσαντας τὸν ἥρεμον αὐτοῦ χαρακτῆρα καὶ τὴν προσπάθειάν του νὰ φανῇ χρήσιμος πρὸς πάντα τὴν συμβολὴν αὐτοῦ ζητοῦντα.

Τέλος μετὰ μεγάλης λύπης ἐστερήθημεν χρηστοῦ καὶ παλαιοῦ τῆς Ἑταιρείας μέλους, τοῦ Στυλιανοῦ Καντζιλιέρη ὥς καὶ τῆς αἰοδίδιμου Ἀμαλίας Ὁκτωράτου, ἣτις μέχρι τῶν τελευταίων της στιγμῶν ἰδιαιτέρως ἐνδιεφέρετο διὰ τὴν Ἑταιρείαν ἡμῶν, ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τοῦ ἔργου καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ὁποίας ἀόκνως εἰργάζετο.

Βαθύτατα θλιβόμενοι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν προσφιλῶν ἡμῶν ἑταίρων,

εὐχόμεθα ἵνα εἶναι ἐλαφρὰ ἢ καλύψασα αὐτοὺς γῆ. Ἡ ἀνάμνησίς των θὰ παραμένῃ παρ' ἡμῖν ἀγήρω.

Ἐφαρμόζουσα ἡ Ἑταιρεία τὸ ἐκλαϊκευτικὸν αὐτῆς πρόγραμμα, ἔκαμε καὶ κατὰ τὸ 1950, δι' ἑταίρων τῆς, σειρὰν διαλέξεων εἰς διάφορα Βυζαντινὰ θέματα ἀναφερομένων. Οὕτως ὁ Φαίδων Κουκουλὲς ἀνεκοίνωσε διήγημά του Βυζαντινῆς ὑποθέσεως ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ Νικηφόρος, ὁ αὐτὸς δ' ὠμίλησε καὶ περὶ τοῦ θεάτρου κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, ὁ Σάββας Παπαδόπουλλος διέλαβε περὶ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ ὡς θεολόγου, ὁ Νικόλαος Καλογερόπουλλος περὶ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης ἐν τῷ Αἰγαίῳ, ὁ Γεώργιος Μέγας περὶ τῆς Βυζαντινῆς λαογραφίας, ὁ Ἀναστασιος Ὁρλάνδος περὶ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν μεσαιωνικὴν τέχνην τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, ὁ Παναγιώτης Τρεμπέλας περὶ τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου καὶ τῶν προγενεστέρων αὐτοῦ κοντακίων, ὁ Νικόλαος Τωμαδάκης περὶ τοῦ δημοτικοῦ στοιχείου εἰς τὴν ποίησιν τοῦ Ρωμανοῦ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Μαργαριτόπουλλος περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς διαλέξεις ἐγένοντο καὶ ἐπιστημονικαὶ ἐκδρομαί, ἐξ ὧν μία κατὰ τὸ Πάσχα εἰς Μυστρᾶν, περὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν μνημείων τοῦ ὁποίου ὠμίλησεν ὁ ἡμέτερος πρόεδρος κύριος Παναγιώτης Πουλίτσας. Δευτέρα ἐκδρομὴ ἐγένετο εἰς τὴν περίπυστον ἐν Πάτμῳ βασιλικὴν μονὴν ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἔνθα εἶπε τὰ δέοντα ὁ ἐκ τῶν ἡμετέρων ἑταίρων κύριος Παναγιώτης Κρητικός, τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐν τῇ νήσῳ Πατμιᾶδος Σχολῆς πανοσιολογιωτάτου Μελετίου Γαλανοπούλλου εὐαρεστηθέντος νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ τῆς ἐν τῇ νήσῳ δρᾶσεως αὐτοῦ, τρίτη εἰς τὴν Κρωπίαν τῆς Ἀττικῆς, ὅπου κατὰ τὴν 29ην Μαΐου ἐτελέσθη τὸ ἐτήσιον τῆς Ἑταιρείας ἐπὶ τῇ ἀλώσει μνημόσυνον ὑπὲρ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συναγωνισαμένων καὶ πεσόντων, τὸν προσήκοντα λόγον εἰπόντος τοῦ ἡμετέρου ἑταίρου Εὐστρατίου Καλαντζῆ.

Καὶ εἰς τὰ τρία ταῦτα μέρη οἱ ἐκδρομεῖς ἡμῶν ἔτυχον πρόφρονος ὑποδοχῆς, δι' ὃ καθήκον αὐτῆς θεωρεῖ ἡ Ἑταιρεία καὶ ἀπὸ τοῦ χώρου τούτου θερμῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς κατοίκους καὶ τὰς ἀρχάς τῆς Σπάρτης, καὶ ἰδίᾳ τὸν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐπιμελητὴν ἀρχαιοτήτων κύριον Δημήτριον Λαμπρινὸν ὡς καὶ τὸν λόγιον δικηγόρον Ἡλίαν Σγουπᾶκον, τὸν ἡγούμενον καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἐν Πάτμῳ ἱερᾶς μονῆς ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ὡς καὶ τὸν δῆμαρχον καὶ τοὺς κατοίκους Κρωπίας διὰ τὰς ἐπιδαψιλευθείσας περιποιήσεις. Τετάρτη τέλος ἐκδρομὴ ἐγένετο εἰς Σούνιον ἔνθα περὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν μνημείων τοῦ τόπου ὠμίλησεν ὁ ἀρχαιολόγος κύριος Μάρκελλος Μιτσός.

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος διετερήσαμεν τὴν ἐπιστημονικὴν ἡμῶν ἐπαφὴν μὲ τὰ ξένα ἐπιστημονικὰ ἰδρύματα μετὰ τῶν δημοσιευμάτων τῶν ὁποίων ἀντηλλάξαμεν τὴν ἡμετέραν Ἑπετηρίδα.

Νέα τακτικὰ μέλη κατὰ τὸ 1950 ἐνεγράφησαν εἴκοσι καὶ δύο, δύο ἀντεπεστέλλοντα καὶ ἐν ὀνομάσθῃ ἐπίτιμον, ὃ ἐν Παρισίοις καθηγητὴς ἐν τῇ Σορβόνη κύριος Ροδόλφος Guiland.

Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει καλοὶ ἡμῶν ἐταῖροι μετὰ ἀγαστοῦ ζήλου θεραπεύοντες τὰς Βυζαντινὰς σπουδὰς ἐπανειλημμένως ἤλθον εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Ἑταιρείας μετὰ πίστεως τοὺς σκοποὺς αὐτῆς ὑποβοηθοῦντες καὶ διὰ τῶν δημοσιευμάτων αὐτῶν προάγοντες.

Ἡ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ βιβλιοθήκῃ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλείου Μυστακίδου ἐλειτούργησε κανονικῶς πολλῶν τῶν ἡμετέρων ἐταίρων, ἀλλὰ καὶ ἄλλων λογίων ἐνδιαφερομένων διὰ τὰ Βυζαντινά, χρησιμοποιοησάντων τὰ τε βιβλία καὶ τὰ χειρόγραφα τοῦ δωρητοῦ.

Τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἑταιρείας, παρὰ πάσας τὰς ἐκ τῶν περιστάσεων δυσκολίας, χάρις εἰς τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προθυμίαν τῶν ἐταίρων, οἵτινες τακτικῶς κατέβαλον τὴν συνδρομὴν των ὥς καὶ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν, ἧς ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι εὐρίσκονται εἰς καλὴν κατάστασιν, ἢ ὅποια ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ καλυτερεύσῃ εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον.

Ὁ ταμίας ἡμῶν κύριος Γεώργιος Μανσόλας θ' ἀνακοινώσῃ ὑμῖν τὸν ἰσολογισμόν τοῦ παρελθόντος ἔτους ὥς καὶ τὸν προϋπολογισμόν τοῦ τρέχοντος, ἡ ἐξελεκτικὴ δ' ἐπιτροπὴ θ' ἀναγνώσῃ ὑμῖν τὴν ἔκθεσιν τῆς, κατ' ἣν πάντα τὰ βιβλία καὶ δικαιολογητικὰ εὐρέθησαν ἐν ἀπολύτῳ τάξει, χάρις εἰς τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὸν ζήλον τοῦ ἐκ τῶν ἐταίρων ἡμῶν κυρίου Θεοδώρου Γαλάνη.

Ἡ οἰκονομικὴ διαχείρισις τῆς Ἑταιρείας κατὰ τὸ 1950 παρουσίασεν εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

Τὸ σύνολον τῶν ταμειακῶν εἰσπράξεων δι' ὁλόκληρον τὸ ἔτος συνεπώθη εἰς δραχμὰς 36.833.600, τὸ δὲ σύνολον τῶν πληρωμῶν ἔφθασεν εἰς δραχμὰς 34.994.600, ἀφέθη οὕτω ὑπόλοιπον μετρητῶν εἰς νέον δραχμαὶ 1.839.000.

Τὸ σύνολον τῶν ἐσόδων ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς 35.284.976, τὸ δὲ σύνολον τῶν ἐξόδων εἰς δραχμὰς 3.300.600.

Τὰ ρευστὰ διαθέσιμα τοῦ ταμείου εἶναι δραχμαὶ 11.839.000 εἰς μετρητὰ καὶ καταθέσεις εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς ἄλλας σελίδας τῆς παρούσης Ἑπετηρίδος δημοσιεύομεν τὸν γενικὸν ἰσολογισμόν τῆς ἡμετέρας Ἑταιρείας διὰ τὸ ἔτος 1950.

Ταῦτα, φίλοι ἐταῖροι, τὰ κατὰ τὸ 1950 ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς ἡμετέρας Ἑταιρείας πεπραγμένα. Τοῦτο, πρὸς ποικίλας ἀντιπαλαῖσαν δυσχερείας, ἔπραξε τὸ κατὰ δύναμιν κατορθῶσαν ν' ἀντιπροσωπευθῇ εἰς τὸν ἐπι-

στημονικὸν Βυζαντινὸν στίβον τὸ ἡμέτερον ἔθνος διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἐπετηρίδος τῆς καὶ προκαλέσαν ὑπὲρ τοῦ Βυζαντινοῦ κόσμου τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ εὐρύτερου κοινοῦ διὰ τῶν ἐκδρομῶν καὶ διαλέξεων τῆς Ἑταιρείας.

Τὴν πρὸς ὑμᾶς λογοδοσίαν του κλείει μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐλπίδος ὅτι
τάχ' ἄμεινον ἔσσει αὖριον.

Ὁ Πρόεδρος
Π. ΠΟΥΛΙΤΣΑΣ

Ὁ Γραμματεὺς
Φ. ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ